

Één dochter, twee papa's

Meer dan zes jaar hebben ze op hun dochter Jasmijn gewacht. Het lange adoptieproces heeft hen als mens rijker gemaakt, zeggen Tom De Cock en zijn man Maarten Janssen. De MNM-presentator wenst álle toekomstige ouders zo'n intens voorbereidend traject toe. Veerle Beel

Laatst werd een collega van Maarten Janssen vader. ‘Ik bedacht: o ja, die man komt over twee weken opnieuw werken. Dan waren wij beter af: adoptieouders krijgen elk zes weken verlof, en wij konden daar – met dank aan een begripvolle werkgever – nog wat opgespaarde vakantie aanbreien. In die lange tijd hebben wij een hechte band met ons kind opgebouwd. Zo zou het voor meer vaders

moeten zijn.’

Maarten Janssen (34) is de netmanager van Ketnet. Hij is ook de papa van Jasmijn De Cock (20 maanden), de dochter die hij samen met zijn man Tom De Cock (32) geadopteerd heeft.

‘Je voelde een angstgolf door de zaal trekken toen een advocaat op een van de voorlichtingssessies zei dat we als koppel moesten beslissen welke familienaam ons adoptiekind zou krijgen’, herinnert Tom zich. ‘De dubbele familienaam kon toen nog niet. Maarten boog zich meteen naar mij over en zei: we gaan voor die van jou. Ik was daar ontzettend blij mee.’

‘Papa’

‘Ik op mijn beurt gun het Maarten heel erg dat Jasmijn hem papa noemt. Voor mij was dat geen punt. Ik vind het heel mooi als ik haar ‘papa’ tegen hem hoor zeggen. Het ontroert me. “Vake” lukt nog niet helemaal, maar dat komt wel.’

Anderhalf jaar geleden kreeg het stel het langverwachte bericht. ‘Het was op een donderdag. We mochten haar de volgende dinsdag ophalen bij het pleeggezin waar ze de eerste tien weken van haar leven doorbracht. Dat kleine dropje moest voor de tweede keer afscheid nemen. Ik word er nog emotioneel van’, zegt Tom.

Maarten vond de eerste ontmoeting met hun dochter zo overweldigend, dat hij zich er maar flarden meer van herinnert. Gelukkig schreef Tom alles op. Het hele relaas van de adoptieprocedure en de eerste weken met hun dochter Jasmijn verschijnt binnenkort in het boek ‘En toen kwam jij. Waarom je niet één maar twee papa’s hebt’. ‘Toen we eraan begonnen, hebben we heel hard naar informatie gezocht. Dan stuit je snel op boeken met een negatieve ondertoon, over hechtingsstoornissen en andere problemen. Ik wil die verhalen niet ontkennen. Ik wil ons verhaal er alleen maar naast leggen. Wij ervaren het als een groot geluk dat we haar hebben gekregen.’

Uit welk land?

Jasmijn heeft donker haar en een licht kleurtje. Toen Maarten onlangs met haar op de tram zat, werd hij aangesproken door een man van Turkse afkomst die

vroeg of hij misschien een Turkse vrouw had. ‘Het woord “geadopteerd” kende hij precies niet. Ik heb het met handen en voeten moeten uitleggen. De hele tram luisterde mee.’

Veel vragen komen er ook over het land waaruit Jasmijn afkomstig is. Tom zegt: ‘Niemand denkt aan binnenlandse adoptie. Dat is blijkbaar erg weinig gekend. Er worden in Vlaanderen niet zo heel veel kinderen voor adoptie afgestaan: gemiddeld zo’n vijftientig tot dertig per jaar. Er zijn veel meer kandidaten. Zoveel zelfs dat er enige tijd geleden een stop is ingevoerd op de wachtlijst.’

Maarten: ‘Dat is jammer, want we zouden dit traject zeker willen aanraden, ook aan andere homokoppels. Het is zuur dat dit voor hen nu niet mogelijk is. Hopelijk is de stop maar tijdelijk. Anderzijds is het ook een teken van welvaart dat het “aanbod” zo beperkt is.’

Tom: ‘Een van de vooroordelen over adoptie die ik met dit boek wilde wegwerken: dat “ze” ons verdorie lang hebben doen wachten. Oké, ruim zes jaar is lang, maar niemand heeft ons doen wachten. Kind en Gezin kan toch geen kinderen bijmaken?’

Ze hebben hun prille ouderschap niet van de daken geschreeuwd. Er werd zelfs een hele strategie bedacht om Tom tijd te laten doorbrengen met zijn dochter en toch niet uit zijn dagelijkse avonduitzending op MNM te laten verdwijnen. ‘Omdat we niet meteen in de boekjes wilden staan’, zegt Tom. ‘We wilden geen hoera! roepen. Want de keerzijde van adoptie is toch altijd een drama: een vrouw die de noodzaak heeft gevoeld om haar kind af te staan.’

Rillingen

Maarten voelt weer rillingen over zijn rug lopen als hij terugdenkt aan de dag waarop de adoptie formeel werd uitgesproken in de rechtbank: ‘Wij allemaal op ons best, omdat we daarna feestelijk gingen eten met de familie en vrienden. En tegelijk het besef van die andere kant van het verhaal: een vrouw die een moedige maar tragische beslissing heeft genomen. Vreugde en verdriet lagen die dag heel dicht bij elkaar.’

Ze waren er nochtans op voorbereid: in de aanloop naar hun adoptieouderschap werden Tom en Maarten geconfronteerd met afstandsmoeders en met volwassen adoptiekinderen. Ook werden ze aangespoord om goed na te denken over hun eigen ouderschap. ‘Het was een leerrijk proces, dat ons als mens rijker heeft gemaakt’, zegt Maarten.

Tom geeft toe: ‘In het begin was ik misschien nogal eng gericht op mijn verlangen naar een kind. Niet naar een biologisch eigen kind. Maar toch: naar een kind van ons tweeën. Gaandeweg verruimen ze je wereld. Dat was heel boeiend.’

Sterker nog: ‘Ik wens álle toekomstige ouders zo’n intens voorbereidingsproces toe. Serieus: waarom kan men in dit land zomaar een kind maken met donormateriaal, zonder eerst goed geïnformeerd te worden over wat dit voor het kind zelf zal betekenen? Waarom zeggen ivf-artsen niet tegen hun patiënten: wacht even, u moet eerst met een volwassen donorkind spreken? Of met een donor? Ik weet het wel, de medische geassisteerde voortplanting valt niet onder de jeugdbescherming, zoals adoptie. Maar ik vind het kras dat mensen kinderen met een rugzakje kunnen maken, en daarbij kunnen beslissen dat informatie over de herkomst van dat kind niet belangrijk is. Als Jasmijn dat later wil, zal ze altijd informatie kunnen opvragen via de adoptiedienst. Kinderen moeten daar zelf over kunnen beslissen.’

Voetafdruk

Verder gaat het leven van dit jonge gezin zijn gewone gangetje: soms zijn de nachten kort, soms moeten de ouders zich reppen om op tijd in de VRT-crèche te zijn. Een zeldzame keer zijn er flexibele radiocollega’s die Jasmijn in de crèche ophalen terwijl Tom zijn programma afwerkt. ‘Maar meestal doet Maarten de avondshift en daarom vertrekt hij ’s morgens heel vroeg. Het is puzzelen. Daarin zijn we niet anders dan andere gezinnen. De grote test zal wellicht komen als ze naar school gaat.’

Maarten stelt vast: ‘De momenten voor onszelf, waarin we eens goed kunnen bijpraten, moeten we tegenwoordig inplannen.’

Tenslotte is ook hun ecologische voetafdruk door de komst van Jasmijn geweldig toegenomen: ‘We rijden wekelijks over en weer naar de grootouders, die graag hun deel doen in de zorg voor Jasmijn, maar niet vlakbij wonen. We leggen veel meer kilometers af. Bovendien hebben we een droogkast gekocht!’

Het zal straks tien jaar zijn dat holebi’s in België kunnen adopteren.

‘En toen kwam jij. Waarom je niet één maar twee papa’s hebt’, uitgegeven bij De Bezige Bij.

Veerle Beel

U kunt dit dS Plus-artikel gratis lezen omdat het gedeeld werd door een abonnee van De Standaard: Inge Demol.

Proef nu De Standaard Digitaal
1 maand voor €1 >

Holebi

VRT

MNM

Adoptie

Niet te missen

NIET TE MISSEN

MEEST RECENT

MEEST GELEZEN

15:15 | **Schietpartij met kalasjnikov bij huiszoeking in Vorst**

15:07 | **Belgische beachvolleyballers Koekelkoren en van Walle winnen eerste kwalificatiematch**

15:04 | **RECEPT. Gezonde chocoladecake**

14:52 | **Gentse toeleverancier krijgt geen contract voor nieuwe Volvo**

14:52 | **Voor deze film trok Tim Burton naar Brasschaat**

14:52 | **Knoop doorgehakt: Gilbert start niet in Ronde van Vlaanderen (en Milaan-Sanremo)**

14:50 | **Oekraïens parlement keurt “levensnoodzakelijke” anticorruptiewet goed**

14:50 | **Tegenvallers voor AA Gent: zware enkelverstuijing Kums, Boussoufa definitief in ...**

14:27 | **Film over homoliefde triomfeert ondanks afkeuring Kerk**

14:20 | **Obama organiseert freestyle in zijn tuin: 'Dit gaat
viraal!'**

[Laad meer berichten...](#)